

ките сякаш бяха само чакали да чуят къде има болен, за да се стечат там като ято гарвани на мърша; нижеха се една след друга и утекчаваха положението на болния. Той, обаче, жестоко си отплаща, като показва къде именно е мършата.

Както в биографическите бележки на Георги Караславов, така и от разказите на тия, които му бяха близки, се вижда, че Смирненски намираше сили да се шегува дори и в най-тежките часове на своя живот. И това не беше нещо изкуствено, пресилено, не му струваше никакви усилия. Хуморът извираше у него естествено и непринудено, ежечасно, ежеминутно, бих казал, тъй като извира пенливото и бистро планинско потоце от недрата на некой планински масив.

Когато доведох при него докторът, за да го прегледа, получи се една малка и неочаквана неприятност: вместо да се приближи до болния, за да го прегледа отблизо, докторът застана до прозореца, на три крачки разстояние от Смирненски и през цялото време от там води своя разговор с нас и с него. А това уж беше наш другар. На излизане той ми кимна с ръка и тихичко ми пришепна:

- И това ми било доктор.... Че да беше кацнал над мене с аероплан - по-хубаво да ме види.

Последната му работа, написана само няколко дни преди смъртта му, е също хумористична. Това беше "Приказката за стълбата" - една от най-дълбоките му хумористични прози. А това показва, че както болестта, така и ослабналия му организъм - дори легените с кръв, които създадоха още по-тревожна атмосфера около изхода на настъпилата криза, - ни най-малко не намалиха силата на неговите творчески дух и неговото художествено виждане. Напротив, тази сила с този огромен творчески диапазон, сякаш беше излязла на двубой със "жълтата гостенка" и сякаш беше предварително уверена в своята победа. Едно безсмъртие живееше своя интензивен творчески живот, продължавайки безпощадно да бичува обществените и човешки недъзи дори в последните минути на своето физическо съществуване.

Един ден го заварих по-бледен от всеки друг път; сутринта пак беше повръщал кръв. Ръката му висеше отпуснатата надолу - бледна, с кехлибарени пръсти, но в очите му бялото пламъче гореше с по-голям блясък. При моето влизане той се усмихна тъжно.

- Ще се мре, Круме....

